

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Mgr. P. K.**, proti žalovanému: **Policejní prezídium České republiky**, Strojnická 27, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 26. 10. 2012, č.j. číslo PPR-19977-4/ČJ-2012-990131,

t a k t o:

I. Rozhodnutí policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 26. 10. 2012, č.j. číslo PPR-19977-4/ČJ-2012-990131, a rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ve věcech služebního poměru 31. 7. 2012, č. j. 944/2012, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 4097,- Kč. a to do 30 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 26. 10. 2012, č.j. číslo PPR-19977-4/ČJ-2012, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ve věcech služebního poměru č. 944/2012 ze dne 31. července 2012, jímž byl podle ust. § 42 odst. 1 písm. j) zákona o služebním poměru propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky, přičemž podle ust. § 42 odst. 5 písm. a) citovaného zákona služební poměr skončil dnem doručení rozhodnutí, tj. dnem 31. července 2012.

Odvolací orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že žalobce byl podle § 42 odst. 1 písm. j) zákona dnem 31. července 2012 propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky, neboť podle závěru psychologa bezpečnostního sboru pozbyl osobnostní způsobilost k výkonu služby v bezpečnostním sboru, a to poté, kdy závěr osobnostní způsobilosti byl přezkoumán odborným psychologickým pracovištěm Policejního prezidia České republiky dne 15. června 2012 podle zákona (§ 79 odst. 2), vyhlášky č. 487/2004 Sb. (§ 6) a závazného pokynu policejního prezidenta č. 209/2006. Závěr vedoucího psychologa je ten, že odvolatel není osobnostně způsobilý. Odvolací orgán na základě zjištěných a doložených skutečností přijal závěr, že rozhodnutí služebního funkcionáře I. stupně je dostatečně obsahově určité, a tedy i přezkoumatelné, a že bylo vydáno příslušným služebním funkcionářem. Ze shromážděného spisového materiálu odvolací orgán zjistil, že ředitel Obvodního ředitelství policie Praha IV požádal přípisem ze dne 4. dubna 2012 psychologické pracoviště o zjištění osobnostní způsobilosti odvolatele, jelikož dospěl k domněnce, že u odvolatele došlo k osobnostním změnám, na základě kterých je nezpůsobilý k výkonu služby v bezpečnostním sboru. Zkoumání osobnostní způsobilosti provedla psychologka odboru psychologických služeb ŘŘLZ KŘP Praha Mgr. J. F. a vydala dne 23. května 2012 závěr psychologa (č. j. KRPA-61975-1/ČJ-2012-0000ZL-PSY) se sdělením, že odvolatel není osobnostně způsobilý pro výkon služby v bezpečnostním sboru. Odvolatel podle poučení podal návrh na přezkoumání vedoucímu psychologovi, které provedl vedoucí psycholog Policie ČR plk. Mgr. V. V., jenž vydal dne 18. června 2012 závěr vedoucího psychologa (č. j. PPR-12695-1/ČJ-2012-0099RL) se sdělením, že odvolatel není osobnostně způsobilý pro výkon služby v bezpečnostním sboru. Zdravotní, osobnostní a fyzická způsobilost k výkonu služby je předpokladem přijetí do služebního poměru podle ustanovení § 13 odst. 1 písm. e) zákona. Za osobnostně způsobilého se považuje příslušník, u něhož byty podle závěru psychologa bezpečnostního sboru zjištěny takové osobnostní charakteristiky, které jsou předpokladem pro výkon služby na místě, na které má být příslušník ustanoven. Osobnostní charakteristiky, které jsou předpokladem pro výkon služby v bezpečnostním sboru, jsou stanoveny v ustanovení § 1 vyhlášky č. 487/2004 Sb., o osobnostní způsobilosti. Podle ustanovení § 42 odst. 1 písm. j) zákona musí být příslušník propuštěn, jestliže podle posudku psychologa bezpečnostního sboru pozbyl osobnostní způsobilost k výkonu služby. Z uvedeného ustanovení vyplývá, že příslušný služební funkcionář je povinen propuštění realizovat po splnění podmínky, že příslušník není podle posudku psychologa bezpečnostního sboru osobnostně způsobilý k výkonu služby. Podle § 2 písm. c) vyhlášky č. 487/2004 Sb. postačuje k důvodu zjišťování osobnostní způsobilosti domněnka, že příslušník je dočasně nebo trvale osobnostně nezpůsobilý k výkonu služby v bezpečnostním sboru. Domněnkou se existence určitých skutečností předpokládá na základě subjektivního hodnocení. To že služební funkcionář situaci vyhodnotit tak, že shledal důvod k domněnce, že u odvolatele je nutné přezkoumat osobnostní způsobilost, ještě nezakládá účelovost odvolatela propuštění, protože služební funkcionář neznal a ani znát nemohl výsledek psychologického posouzení odvolatele. V ust. § 4 odst. 5 vyhlášky č. 487/2004 Sb. je stanoveno, že „psycholog komplexně vyhodnotí výsledky zjišťování osobnostní způsobilosti a zpracuje v listinné podobě 3 stejnopisy závěru.“ Z toho vyplývá, že jako fyzický (listinný) výstup je vypracován pouze „závěr“. Ustanovení § 5 uvedené vyhlášky stanovuje pak náležitosti tohoto závěru. Posudkem psychologa je tedy listina nazvaná „závěr psychologa“ a nelze ho zaměňovat se závěrem ve smyslu pouhého výroku způsobilosti či nezpůsobilosti.

Odvolatel měl k dispozici stejnopis závěru – posudku psychologa a vedoucího psychologa stejně jako služební funkcionář. K námitce žalobce, že prvostupňové rozhodnutí je nepřezkoumatelné, protože mu nebyl sdělen důvod jeho nezpůsobilosti a neměl tak možnost účinně se bránit proti posudku, odvolací orgán uvedl, že v rámci přezkoumávání osobnostní způsobilosti mu byl důvod nezpůsobilosti sdělen, a to jak na psychologickém pracovišti KŘP Praha, tak také od vedoucího psychologa na policejním prezidiu. Zákonné náležitosti posudku pak nestanoví povinnost uvést konkrétní důvody, které jsou příčinnou osobnostní nezpůsobilosti příslušníka (v § 5 vyhlášky č. 487/2004 Sb. důvod nezpůsobilosti uveden není - *a contrario* uveden v posudku být nemusí). Navíc tento citlivý údaj neví ani služební funkcionář. Je to dáno snahou zákonodárce tyto informace o příslušníkovi chránit. Příslušník je však v rámci psychologického vyšetření s důvody své nezpůsobilosti seznámen. Posudek vydaný psychologem bezpečnostního sboru o způsobilosti k výkonu služby pak není aktem vrchnostenského orgánu nadaného právem rozhodovat o právech a povinnostech, ale jde o odborné stanovisko psychologa, který zákonem předvídaným a vyžadovaným způsobem poskytuje součinnost služebnímu funkcionáři. Ten je pak teprve tím, kdo na podkladě zjištění a závěrů psychologa činí konkrétní úkony v rámci služebního poměru a kterými zasahuje do právní sféry příslušníka. I z povahy posudku, který jako jediný je oprávněn vydat pouze psycholog bezpečnostního sboru plyne, že závěr vedoucího psychologa bezpečnostního sboru nemůže být podroben dalšímu relevantnímu přezkumu. Služební funkcionář pak musí ve chvíli, kdy obdrží závěr psychologa o tom, že je příslušník osobnostně nezpůsobilý pro výkon služby, ze zákona konat. Úvahy odvolatele o tom, že by snad ředitel KŘP Praha mohl polemizovat o závěru psychologa a ještě nějakým způsobem přezkoumával jeho závěry a dokonce příslušníka nepropustil, s tím, že si nemyslí, že je příslušník osobnostně nezpůsobilý, jsou úvahy nereálné a nejsou založeny na žádném právním základě. Odvolatel namítá, že jedinými podklady, které odůvodňují napadené rozhodnutí, jsou stanoviska psychologů. K tomuto odvolací orgán poukazuje na výše uvedené, neboť je zde uvedeno, že podle § 42 odst. 1 písm. j) zákona je pro vydání napadeného rozhodnutí vyžadován skutečně jen posudek psychologa a služební funkcionář nemůže v odůvodnění k tomuto konstatovat nic víc, než co v odůvodnění uvedl. Dále odvolatel uvádí, že služební funkcionář neakceptoval jeho návrh doplnit spisový materiál alespoň výsledkem Mgr. F. a v odůvodnění neodůvodnil proč. K požadavku výsledku psycholožky Mgr. F. a poukazu na fakt, že se s tímto návrhem služební funkcionář v odůvodnění napadeného rozhodnutí nevypořádal, odvolací orgán zjistil, že o důvodech nevyhovění jeho návrhu vyhovět byl odvolatel zpraven dopisem vrchní komisařky mjr. Mgr. M. č. j. ORIV-937-26/ČJ-2012-0014KR, která byla pověřena vedením řízení vdané věci. Odvolací orgán přijal závěr, že výslech Mgr. F., která na základě provedeného vyšetření posudek vydala, by nepřinesl informace, které by mohly posudek zvrátit. Psycholog není oprávněn prezentovat metody, na jejichž podkladě k závěru o nezpůsobilosti dospěl a navíc byl tento posudek přezkoumán vedoucím psychologem, který jako jediný může posoudit, zda psycholožka Mgr. F. postupovala správně. Odvolací orgán odmítl i námitku, že do spisu nebyly založeny písemnosti, které požadoval. Písemnosti navržené odvolatelem byly do spisu založeny a odvolatel byl v rámci projednávání odvolání se spisovým materiálem seznámen. Námitky, které odvolatel zaslal v rámci přezkumu osobnostní způsobilosti, spis neobsahuje a obsahovat ani nemusí, neboť se tyto námitky vztahovaly k řízení o osobnostní způsobilosti. Teprve na základě přezkumu osobnostní způsobilosti byl vydán psychologem závěr, který je pro služebního funkcionáře závazným podkladem, který musí - nikoliv může - akceptovat. Pro vydání rozhodnutí podle § 42 odst. 1 písm. j) zákona je zákoným předpokladem

vědomost služebního funkcionáře o osobnostní nezpůsobilosti příslušníka, nikoliv o tom, jak psycholog bezpečnostního sboru tuto skutečnost zjistil. I když se nejedná z hlediska zákona o údaje o zdravotním stavu odvolatele, jedná se bezpochyby o citlivé údaje vztahující se k osobě odvolatele, které služební funkcionář pro své rozhodnutí nepotřebuje znát. V těchto intencích je nutno přistupovat i k možnosti služebního funkcionáře řešit otázku prokazatelnosti. Vydá-li psycholog závěr o tom, že příslušník není osobnostně způsobilý, nezbyvá než považovat tento za prokázaný. Návrh odvolatele na doplnění spisového materiálu spisy vedenými pod č. j. KŘP-219/2011, KŘP-638/2011, KŘP-141/2012 a KRPA-8126-4/ČJ-2012-0000OP-ODV považoval odvolací orgán za neúčelný, neboť uvedené materiály nemohou zvrátit psychologický závěr, kterým je vysloveno, že odvolatel není osobnostně způsobilý k výkonu služby v Policii ČR. Současně odvolací orgán neakceptoval návrh odvolatele na doplnění spisu o protokol o hlasování z neveřejného jednání poradní komise vedoucího psychologa. Toto hlasování, pokud proběhlo, je záležitostí procesu posuzování zjišťování osobnostní způsobilosti a pro posouzení projednávané věci není potřebné, neboť důležitý je výsledek, tedy závěr.

Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobce uvedl, že důvody jeho zrušení spatřuje zejména v tom, že

- 1) rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů rozhodnutí
- 2) skutkový stav, který vzaly správní orgány za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy, v nich nemá oporu a vyžaduje rozsáhlé zásadní doplnění,
- 3) došlo k porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé,
- 4) obě rozhodnutí služebních funkcionářů lze považovat za nicotná.

Uvedl, že se jedná o zjevné a úmyslné zneužívání práva služebními funkcionáři a vedoucími pracovníky Policie České republiky, za účelem vyvolávání strachu v bezpečnostním sboru a zajištění naprosté loajality a závislosti osob ve služebním poměru, což samo o sobě zakládá důvod ke zrušení těchto rozhodnutí. Dále žalobce uvedl, že posuzování osobnostní způsobilosti u příslušníků bezpečnostních sborů na Krajském ředitelství policie hl. m. Prahy v současné době probíhá tak, že příslušný služební funkcionář podá návrh pracovišti psychologických služeb daného krajského ředitelství, k němuž se policista, jehož se týká, nemůže vyjádřit. K tomuto návrhu služební funkcionář přiloží listiny, které jej odůvodňují a jež posuzovaný příslušník nemá možnost prostudovat, ani se k nim vyjádřit. Následně je příslušník vyzván, aby se podrobil vyšetření, jemuž se není možné vyhnout. Po vyšetření nemá možnost vyjádřit se ke způsobu testování, užitým metodám, ani nahlédnout do výsledků, které jsou mu pouze ústně interpretovány psychologem. Proti výsledku posouzení je sice možné podat návrh na přezkoumání závěru, ale z důvodu dříve uvedených není příliš reálné zaujmout nějaké konkrétní stanovisko, či rozporovat nějaké skutečnosti, když nejsou posuzovanému příslušníkovi vůbec známy. Přezkumný orgán, kterým je vedoucí psycholog zařazený na Policejním prezidiu, se obsahem odvolání navíc vůbec nezabývá a rovněž své závěrečné stanovisko ničím konkrétním neodůvodňuje. Postup vzniku a parametry výsledných stanovisek („závěrů“) obou psychologických pracovišť vychází z vyhlášky Ministerstva vnitra č. 487/2004 Sb., o osobnostní způsobilosti, která je předpokladem pro výkon služby v bezpečnostním sboru. Na základě závěrečného stanoviska podává vedoucí oddělení posuzovaného příslušníka návrh na propuštění ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky podle § 42 odst. 1 písm. j) zák.

361/2003 Sb., služebnímu funkcionáři který ji obratem zasílá řediteli Krajského, ředitelství, který následně zahajuje řízení ve věcech služebního poměru a teprve v této fázi by měl mít posuzovaný příslušník možnost se jakkoliv reálně obhajovat, neboť má právo nahlížet do spisu, či podávat návrhy na jeho doplnění. Žalobce své návrhy podal a s těmito návrhy by se v odůvodnění svého rozhodnutí, měl služební funkcionář vypořádat, což však neučinil. Služební funkcionář plk. Mgr. M. V. ve svém rozhodnutí vychází výhradně z faktu, že byl vydán závěr o osobnostní nezpůsobilosti posuzovaného příslušníka a žádnými návrhy žalobce se tudíž nezabývá. Z dokumentace, kterou měl policejní prezident k dispozici vyplývá, že se zabýval výhradně materiály, shromážděnými v rámci řízení o propuštění, vedeným se žalobcem po vydání závěrů obou psychologů, a to ještě jenom těmi, jež byly do spisu založeny na jeho návrh. V odůvodnění svého rozhodnutí policejní prezident, vyjma zákonných ustanovení, obsáhle rekapituluje chybné a nepravdivé argumenty, jež vyšly najevo již v předchozím stádiu řízení a vůči nimž se žalobce ohradil, zejména údajnou možností žalobce seznamovat se s podklady pro provedení přezkoumání osobnostní způsobilosti. Spisový materiál nijak nedoplňuje a všechny návrhy žalobce v podstatě odmítl. Ačkoliv k žalobě přiložené listiny, vztahující se k průběhu zjišťování osobnostní způsobilosti a řízení o propuštění prokazují snahu žalobce od počátku průběžně získávat informace o podkladech, důvodech a dílčích výsledcích, nikdy se mu těchto informací v plné míře nedostalo. Žalobci bylo umožněno pouze vznášet návrhy, jak je však z odůvodnění přiložených rozhodnutí zřejmé, nikdo se nikdy těmito návrhy, týkajícími se okolností psychologického posuzování, nezabýval. Nemožnost vůbec se seznámit s podklady odůvodňujícími samotné vyšetření tak přímo implikuje možnost chybného závěru, ke kterému mohli posuzující psychologové dojít. Posuzující psycholog totiž může za osobnostně nezpůsobilého vyhodnotit pouze příslušníka, který není:

- a) intelektově v pásmu průměru nebo vyšším,
- b) emočně stabilní,
- c) psychosociálně vyzrálý,
- d) odolný vůči psychické zátěži,
- e) s žádoucí motivací, postoji a hodnotami, bez nedostačivosti v oblasti volných procesů,
- g) bez nedostačivosti v oblasti poznávacích procesů,
- h) bez nedostačivosti v oblasti autoregulace,
- i) bez znaků nežádoucí agresivity a
- j) bez psychopatologické symptomatiky.

Jelikož ani v jednom závěru psychologa není žádná taková osobnostní charakteristika uvedena, považuje žalobce takový závěr za sporný a s obtížemi využitelný pro zahájení řízení ve věcech služebního poměru, byť žalovaný ve svém rozhodnutí vyvozuje, že není nutné tuto skutečnost v závěru psychologa uvádět. Ve světle dříve uvedených skutečností však současně provozovaný postup umožňuje označit za osobnostně nezpůsobilého jakéhokoliv příslušníka, aniž by tento měl možnost své jednání a chování odůvodnit. Rozhodnutí služebního funkcionáře tak není řádně odůvodněno a nepůsobí přesvědčivě.

Žalobce dále uvedl časový sled několika událostí, jež ukazují eskalaci agrese managementu OŘP Praha IV a KŘP vůči němu, počínaje dne 4. 11. 2010 předáním služebního hodnocení, s jehož závěrem žalobce nesouhlasil, před podáním žaloby proti tomuto hodnocení a podání přihlášky přihlášku do výběrového řízení na vrchního

komisaře SKPV až k žádosti o psychologické vyšetření žalobce. Dále popsal jednání nadřízených služebních funkcionářů vůči své osobě, kteří se jej snažili dehonestovat též formou kázeňských řízení. Dále žalobce uvedl, že již z žádosti o zjištění osobnostní způsobilosti (jež byla nakonec, bez příloh, žalobci v rámci probíhajícího řízení o propuštění vydána) vyplývá, že jsou v ní uvedeny nepravdivé údaje, což žalobce uvedl již v návrzích na doplnění podkladů před vydáním rozhodnutí. Jedná se o nepravdivou zmínku o vyvolávání konfliktů s nadřízenými a kolegy, neplnění pokynů dozorových státních zástupců a neplnění zadaných služebních úkolů. Tyto skutečnosti však vůbec nebyly doloženy k žádosti o posouzení osobnostní způsobilosti.

Na základě uvedených skutečností má žalobce za to, že

- 1) Služební funkcionář plk. Mgr. Bc. L. P., jako jediné faktické odůvodnění žádosti o posouzení osobnostní způsobilosti, užil v rozporu se zněním § 77 odst. 10 zákona č. 361/2003 Sb. kopie spisů ke kázeňským řízením, vedených účelově npor. Mgr. Bc. M. F., vůči žalobci a do žádosti dále uvedl lživé informace,
- 2) v rámci řízení o propuštění se následně plk. Mgr. M. V. vůbec nezabýval návrhy žalobce, pročež jeho rozhodnutí neobsahuje náležitosti uvedené v § 181 odst. 5 citovaného zákona, konkrétně tam chybí uvedení způsobu, jakým se služební funkcionář vypořádal s návrhy a námitkami účastníka v rámci řízení o propuštění, i k podkladům rozhodnutí (návrh na přezkum závěru psychologa si vůbec nezajistil),
- 3) kvůli předchozímu pochybení služební funkcionář proto nemohl odhalit (byť čistě formálně, neboť to bylo evidentně jeho cílem), že podklady, z nichž při rozhodování vycházel, neodpovídají skutkovému stavu, neboť již žádost o posouzení osobnostní způsobilosti nebyla řádně odůvodněna,
- 4) na základě podaného odvolání rozhodl žalovaný chybně, neboť i přes rozpory, které mu byly známy, se s návrhy žalobce řádně nevypořádal a rozhodnutí Vedlejšího účastníka nezrušil,
- 5) následkem pochybností o důvodnosti a pravdivosti provedeného zkoumání osobnostní způsobilosti žalobce jsou rozhodnutí žalovaného i Vedlejšího účastníka pouze prázdnou „formou“ rozhodnutí, jež nic neobsahují a jedná se tak o rozhodnutí nicotná,
- 6) žalobce má dále za to, že soudnímu přezkumu podléhá i úkon správního orgánu, jímž prováděl řízení dle vyhlášky 487/2004 Sb., v němž byla žalobci upřena jakákoliv práva účastníka řízení, neboť v rámci tohoto úkonu správního orgánu bylo řešeno posouzení věcí, které samy o sobě znamenají právní překážku výkonu povolání (osobnostní způsobilost). Řízení o osobnostní způsobilosti je sice upraveno zmíněnou vyhláškou, ale žalobce má za to, že jelikož nebylo vyňato z režimu řízení ve věcech služebního poměru (§ 171 zákona č. 361/2003 Sb.) měly mu být alespoň předloženy kompletní podklady k posuzování osobnostní způsobilosti, dána možnost se k nim vyjádřit a námitky žalobce měly být zapracovány do závěru vedoucího psychologa. V opačném případě by vznášení jakýchkoliv námitek nemělo smyslu. Spisový materiál neobsahuje žádné listiny, které by dodržení tohoto postupu prokazovaly.

Žalobce se rovněž domníval, že žalovaný neunesl důkazní břemeno k tvrzení, když v návrhu na posouzení osobnostní způsobilosti tvrdí (dle vyjádření samotného plk. Mgr. M. V. nedokládá), že žalobce vyvolává konflikty s nadřízenými i kolegy, neplní pokyny dozorových státních zástupců, a projevuje celkovou nekázeň. Toto není možné, aby bylo jakkoliv doloženo, protože to není pravda a tudíž není možné tento nedostatek zhojit. Toto je zřejmě rovněž pravým důvodem, proč je žalobci soustavně odpíráno

jakékoliv nahlížení do písemností, na jejichž podkladě bylo vyžádáno ověření osobnostní způsobilosti.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že rozhodnutí služebních funkcionářů obou stupňů jsou plně závislá na odborném posudku psychologa bezpečnostního sboru a že služební funkcionáři nemají zákonem připuštěnou možnost odchýlit se od takového posudku. Jestliže měl prvostupňový služební funkcionář jako podklad pro své rozhodnutí závěr psychologa bezpečnostního sboru vydaný v souladu s vyhláškou č. 487/2001 Sb., neměl důvod pochybovat o skutkovém stavu věci. Nelze dovodit, že by žalobce měl nárok na poskytnutí kompletní dokumentace, která je výsledkem zjišťování osobnostní způsobilosti. Psycholog sice může posuzovanému policistovi ukázat část dokumentace, nikoliv ovšem bez patřičného výkladu, a bez hrozby vyzrazení konkrétních vyšetřovacích metod. Obě rozhodnutí nejsou nicotná, obě byla vydána příslušnými služebními funkcionáři a obsahují zákonné náležitosti.

Při jednání dne 20. ledna 2015 setrvali účastníci na svých skutkových i právních stanoviscích. Žalobce v závěrečném návrhu žádal, aby soud zrušil jak napadené rozhodnutí, tak i rozhodnutí vydané v I. stupni a aby postupem podle ust. § 75 odst. 2 soudního řádu správního přezkoumal závěry psychologa. Pověřený zástupce žalovaného navrhl zamítnutí žaloby.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že ředitel Obvodního ředitelství policie Praha IV podal dne 4. 4. 2012 žádost ke Krajskému ředitelství policie hl. m. Prahy o zjištění osobností způsobilosti žalobce. V žádosti uvedl, že jejím důvodem je domněnka, že „u jmenovaného došlo k osobnostním změnám, na základě kterých je nezpůsobilý k výkonu služby v bezpečnostním sboru. Jmenovaný dlouhodobě neplní zadané služební úkoly, vyvolává opakované konflikty s nadřízenými a i s kolegy, nerespektuje služební postupy, neplní pokyny dozorových státních zástupců. V posledním období byl za kázeňské přestupky opakovaně kázeňsky trestán, toto ale nemělo na jeho výše popsané chování žádný výchovný vliv.“ Text žádosti dále odkazuje na přílohy – vybrané písemnosti vztahující se k názorům žalobce, jeho postojům a požadavkům na pracovišti a k jednotlivým případům nekázně a pochybení, včetně případů, kdy byl kázeňsky řešen.

Pokynem téhož služebního funkcionáře ze dne 4. 5. 2012 byl žalobce předvolán ke zjištění osobnostní způsobilosti.

Spis dále obsahuje závěr psychologky Mgr. J. F. ze dne 23. 5. 2012, č. j. KRPA-61975-1/ČJ-2012-0000ZL-PSY, o tom, že žalobce není osobnostně způsobilý ve smyslu § 2 písm. c) vyhlášky č. 487/2004 Sb., o osobnostní způsobilosti, která je předpokladem pro výkon služby v bezpečnostním sboru.

Na základě návrhu žalobce na přezkoumání tohoto závěru se věcí zabýval vedoucí psycholog Policie České republiky, který dne 18. 6. 2012 vydal pod č. j. PPR-12695-1/ČJ-2012-0099RL, závěr vedoucího psychologa, podle něhož žalobce není způsobilý k výkonu služby v Policii České republiky.

Dne 2. 7. 2012 zahájil ředitel Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy řízení ve věcech služebního poměru v záležitosti propuštění žalobce ze služebního poměru na základě závěru psychologa, že žalobce byl uznán osobnostně nezpůsobilý k výkonu služby v bezpečnostním sboru.

Žalobce v reakci na seznámení se se spisem dne 9. 7. 2012 v písemném vyjádření uvedl, že spis obsahuje pouze závěry psychologů. Namítl, že dosud nebyl seznámen s důvody, pro které bylo psychologické vyšetření nařízeno. Dále žalobce uvedl, že tyto důvody jsou mu známy jen z útržkovitých informací, avšak služebním funkcionářem nebyly nijak objektivně doloženy, protože namítl porušení ust. § 3 odst. 3 vyhlášky č. 487/2007 Sb. Navrhl dále vyslechnout psycholožku Mgr. J. F. za účelem interpretace výsledků psychologického posouzení.

Návrhy žalobce na doplnění spisu, resp. dokazování byly vyřízeny sdělením ze dne 12. 7. 2012, č. j. ORIV-937-26/ČJ-2012-0014KR, a dne 31. 7. 2012 vydal ředitel Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy pod číslem 944/2012 rozhodnutí ve věcech služebního poměru, jímž propustil žalobce ze služebního poměru podle ust. § 42 odst. 1 písm. j) zákona č. 361/2003 Sb., ve znění pozdějších předpisů. V odůvodnění konstatoval, že psychologickým posudkem, resp. závěrem vedoucího psychologa Policie České republiky, byl žalobce uznán osobnostně nezpůsobilý k výkonu služby v Policii České republiky.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž poukázal na to, že jedinými podklady pro jeho propuštění jsou stanoviska psycholožky Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy a vedoucího psychologa. Ve spise není kompletní žádost o posouzení osobnostní způsobilosti, která měla mít až 200 listů příloh. Žalobce namítl, že prvostupňové rozhodnutí nebylo řádně odůvodněno, když není zřejmé, kdo, kdy a proč návrh na zkoumání osobnostní způsobilosti žalobce podal, jak toto zjišťování probíhalo, co bylo v jeho rámci zjištěno, z jakých materiálů se vycházelo a proč byl žalobce náhle uznán osobnostně nezpůsobilým, ačkoliv při obdobném zkoumání v roce 2003 a 2011 bylo vše v pořádku. Poukázal na to, že oba psychologové jsou v závislém poměru k Policii České republiky a jimi vydané zprávy jsou pouhým podkladem pro rozhodnutí služebního funkcionáře.

O tomto odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 26. 10. 2012.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Žalobce v žalobě uplatnil především dvě hlavní žalobní námitky. Za prvé brojil proti tomu, jakým způsobem bylo iniciováno zkoumání jeho osobnostní způsobilosti, jak byl či nebyl tento úkon odůvodněn a jak mu nebyly zpřístupněny výsledky tohoto zkoumání, a za druhé proti absenci řádného odůvodnění rozhodnutí služebních funkcionářů obou stupňů.

Podle ust. § 42 odst. 1 písm. j) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění platném do 31. 12. 2013, příslušník musí být propuštěn, jestliže podle posudku psychologa bezpečnostního sboru pozbyl osobnostní způsobilost k výkonu služby.

Podle ust. § 79 odst. 2 zákona o služebním poměru osobnostní způsobilost příslušníka posuzuje psycholog psychologického pracoviště bezpečnostního sboru. Proti závěru psychologa o osobnostní způsobilosti může podat příslušník návrh na přezkoumání vedoucímu psychologického pracoviště bezpečnostního sboru.

Podle ust. § 79 odst. 3 cit. zákona za osobnostně způsobilého se považuje příslušník, u něhož byly podle závěru psychologa bezpečnostního sboru zjištěny takové osobnostní charakteristiky, které jsou předpokladem pro výkon služby na místě, na které má být příslušník ustanoven.

Městský soud v Praze dospěl k závěru, že na věc nyní projednávanou lze bez výhrad vztáhnout závěry, k nimž dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. června 2103, č. j. 6 Ads 19/2013 – 35. Tam Nejvyšší správní soud rozhodoval o kasační stížnosti Policejního prezidia ČR ve věci, v níž žalobu podal policista, který byl propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky dle § 42 odst. 1 písm. j.) zákona o služebním poměru, neboť podle posudku psychologa bezpečnostního sboru pozbyl osobnostní způsobilost k výkonu služby; tento závěr byl potvrzen závěrem vedoucího psychologa Policie České republiky a rozhodnutí o propouštění policisty byla odůvodněna právě jen odkazem na tyto závěry psychologů.

Jelikož Nejvyšší správní soud se v označeném rozsudku vyjádřil velmi obsáhle a především konkrétně k otázkám, na něž je nutno hledat odpověď i ve věci nyní projednávané, Městský soud v Praze na tento rozsudek v plné míře odkazuje, přesto však považoval za nezbytné podstatné části tohoto rozsudku ocitovat.

Nejvyšší správní soud konstatoval, že podle zákona o služebním poměru je příslušník povinen podrobit se psychologickému vyšetření na výzvu služebního funkcionáře, přičemž podle vyhlášky o osobnostní způsobilosti ve znění v rozhodné době je důvodem zjišťování osobnostní způsobilosti domněnka, že příslušník je dočasně nebo trvale osobnostně nezpůsobilý k výkonu služby v bezpečnostním sboru. Osobnostní způsobilost příslušníka posuzuje psycholog bezpečnostního sboru na základě písemné žádosti služebního funkcionáře. Za závadnou ovšem Nejvyšší správní soud považoval skutečnost, že

„[25] Žalobce nebyl služebním funkcionářem seznámen s okolnostmi a důvody, pro které byl vyslán k psychologickému posouzení. Zejména nebyl blíže seznámen s okolnostmi, které založily ve smyslu ustanovení § 2 písm. c) vyhlášky o osobnostní způsobilosti domněnku služebního funkcionáře, že je dočasně nebo trvale osobnostně nezpůsobilý k výkonu služby v bezpečnostním sboru. Nebyla mu ani dána na vědomí písemná žádost o zjištění osobnostní způsobilosti. Služební funkcionář ostatně svoji domněnku o osobní nezpůsobilosti žalobce v žádosti o psychologické vyšetření opřel o data dvou údajných incidentů, které nijak konkrétněji nespecifikoval. V rozporu s § 92 odst. 3 zákona o služebním poměru žalobce nebyl vyzván služebním funkcionářem, aby se dostavil k psychologickému vyšetření, a o samotném psychologickém vyšetření a jeho termínu se dozvěděl na základě telefonického sdělení psycholožky v rozporu s § 4 odst. 1 vyhlášky o osobnostní způsobilosti. Po celou dobu řízení o propuštění mu nebylo sděleno, kterou osobnostní charakteristiku, která je předpokladem pro výkon služby v bezpečnostním sboru ve smyslu § 1 vyhlášky o osobnostní způsobilosti, pozbyl.

[26] Neseznámení žalobce s důvody zjišťování osobnostní způsobilosti mohlo rovněž negativně ovlivnit součinnost žalobce s vyšetřujícím psychologem. Neznalost těchto důvodů žalobci znemožnila též řádné uplatňování jeho práv při přezkoumávání závěru psychologa vedoucím psychologem, například uplatněním návrhu na nové zjišťování osobnostní způsobilosti ve smyslu § 6 odst. 3 vyhlášky o osobnostní způsobilosti. Neseznal-li ani ze závěru psychologa důvody pozbytí své osobnostní způsobilosti, nelze si představit, jak by mohl jeho závěry před vedoucím psychologem účinně zpochybňovat. Za této situace mohl vedoucí psycholog těžko dostát své povinnosti řádně závěr psychologa přezkoumat.

[27] Procesní pochybení v postupu před a při zjišťování osobnostní způsobilosti samo o sobě ještě nemusí vyvracet odborný závěr bezpečnostního psychologa o osobnostní nezpůsobilosti příslušníka, dopadá však na hodnocení postupu služebního funkcionáře, jenž předcházela zahájení řízení o propuštění ze služebního poměru, resp. zpochybňuje jeho postup při opatření stěžejního podkladu pro toto řízení. Byť se psychologické vyšetření odehrává před formálním zahájením správního řízení o propuštění ze služebního poměru, obsahově s ním tvoří jeden celek. Přitom z důvodu zvýšeného rizika svévole a zneužití institutu zjišťování osobnostní způsobilosti pramenícího ze skutečnosti, že stěžejním podkladem rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru je odborné psychologické posouzení, jež se co do výsledku vzpírá standardním možnostem přezkumu ve správním řízení i ve správním soudnictví, navíc psychologa bezpečnostního sboru, jenž má z povahy věci služební, případně pracovní vztah ke služebním funkcionářům bezpečnostního sboru, je třeba klást zvýšený důraz na to, aby při zjišťování tohoto podkladu služební funkcionář a psychologové bezpečnostního sboru postupovali důsledně podle výše popsanych ustanovení o řízení.“

Tyto závěry je nutno v podstatné míře aplikovat i ve věci nyní projednávané. Žalobce sice byl řádně vyrozuměn o tom, že se má podrobit zkoumání osobnosti způsobilosti u příslušného odboru psychologických služeb Policie ČR, avšak nijak nebyl seznámen s důvody pro takové zkoumání. Podle ust. § 3 odst. 3 citované vyhlášky přitom žádost o zjištění osobnostní způsobilosti musí obsahovat a dále se k žádosti podané z důvodu uvedeného v § 2 písm. c) nebo d) se přiloží materiály, které její podání odůvodňují. Samotná žádost, která je založena ve spise, však obsahuje jen obecný popis skutečností, které žádost odůvodňují, bez jakéhokoliv bližšího popisu a bez jakýchkoliv místních a časových koordinát. Pokud tato žádost obsahovala přílohy, pak do spisu založeny nebyly. Ani při případném nahlížení do spisu tedy žalobce nemohl tyto důvody zjistit a jakkoliv se k nim vyjádřit; tyto důvody pak nemohl seznat ani ze závěru psychologůky Mgr. J. F.

Podstatnější vada však spočívá v tom, že ze tohoto závěru nemohl seznat především důvody pozbytí své osobnostní způsobilosti, neboť v něm jakékoliv bližší vysvětlení zcela absentuje.

Podle ust. § 1 vyhlášky č. 487/2004 Sb. osobnostní charakteristiky, které jsou předpokladem pro výkon služby v bezpečnostním sboru, splňuje občan nebo příslušník, pokud je

- a) intelektově v pásmu průměru nebo vyšším,
- b) emočně stabilní,
- c) psychosociálně vyzrálý,

- d) odolný vůči psychické zátěži,
- e) s žádoucí motivací, postoji a hodnotami,
- f) bez nedostačivosti v oblasti volných procesů,
- g) bez nedostačivosti v oblasti poznávacích procesů,
- h) bez nedostačivosti v oblasti autoregulace,
- i) bez znaků nežádoucí agresivity a
- j) bez psychopatologické symptomatiky.

Jak je však zřejmé ze závěrů psycholožky Mgr. J. F., resp. ze závěru vedoucího psychologa, ani jeden neobsahuje nic o tom, kterou z osobnostních charakteristik, které jsou předpokladem pro výkon služby v bezpečnostním sboru podle ust. § 1 citované vyhlášky, žalobce nesplňuje. Žalobci tedy nebylo ani v té nejmenší míře sděleno, o jaké skutečnosti se závěr o jeho osobnostní nezpůsobilosti opírá. Tato absence jakýchkoliv jen trochu konkrétních sdělení mu pak nutně znemožnila řádné uplatňování jeho práv při přezkoumávání závěru psychologa vedoucím psychologem. Jeho právo podat návrh na přezkoumání podle ust. § 5 písm. f) vyhlášky č. 487/2004 Sb. se za takových okolností stalo pouhou formalitou, protože jen obtížně se mohl bránit proti závěru, když neznal důvody k němu vedoucí. Současně pak za této situace ani vedoucí psycholog nemohl dostát své povinnosti řádně závěr psychologa přezkoumat, jak konstatoval Nejvyšší správní soud. Konstatovaná porušení práv žalobce mu znemožnila uplatnit jeho práva podle ust. § 174 odst. 1 zákona o služebním poměru. Tyto vady v postupu při zjišťování osobnostní způsobilosti žalobce soud považoval za podstatná porušení předpisů o řízení před správním orgánem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, což je dostatečným důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Zde je nutno opět poukázat na závěry Nejvyššího správního soudu, který v označeném rozsudku uvedl:

„[27] Procesní pochybení v postupu před a při zjišťování osobnostní způsobilosti samo o sobě ještě nemusí vyvracet odborný závěr bezpečnostního psychologa o osobnostní nezpůsobilosti příslušníka, dopadá však na hodnocení postupu služebního funkcionáře, jenž předcházel zahájení řízení o propuštění ze služebního poměru, resp. zpochybňuje jeho postup při opatření stěžejního podkladu pro toto řízení. Byť se psychologické vyšetření odehrává před formálním zahájením správního řízení o propuštění ze služebního poměru, obsahově s ním tvoří jeden celek. Přitom z důvodu zvýšeného rizika svévole a zneužití institutu zjišťování osobnostní způsobilosti pramenícího ze skutečnosti, že stěžejním podkladem rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru je odborné psychologické posouzení, jež se co do výsledku vzpírá standardním možnostem přezkumu ve správním řízení i ve správním soudnictví, navíc psychologa bezpečnostního sboru, jenž má z povahy věci služební, případně pracovní vztah ke služebním funkcionářům bezpečnostního sboru, je třeba klást zvýšený důraz na to, aby při zjišťování tohoto podkladu služební funkcionář a psychologové bezpečnostního sboru postupovali důsledně podle výše popsanych ustanovení o řízení.“

Další podstatná žalobní námitka se týkala přezkoumatelnosti rozhodnutí o propuštění žalobce vydaného z důvodu uvedeného v § 42 odst. 1 písm. j) zákona o služebním poměru, když ani z nich se žalobce nedověděl nic konkrétního o důvodech údajné absence své osobnostní způsobilosti, a když příslušní služební funkcionáři se v odůvodnění svých rozhodnutí omezili jen na odkaz na závazný posudek psychologa jako jediný relevantní podklad daného rozhodnutí.

I zde Městský soud v Praze vycházel z výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, v němž tento soud odmítl tezi o dostatečnosti takového odůvodnění:

„[30] ... Řízení o propuštění ze služebního poměru je správním řízením, ve kterém se rozhoduje o veřejných subjektivních právech a povinnostech propouštěného příslušníka. Musí tak být splněny základní procesní požadavky na správní řízení co do možnosti seznámení se účastníka s podklady rozhodnutí, možnosti uplatnění námitek, vyjádření a připomínek, včetně jejich vypořádání správních orgánem a reflexe tohoto vypořádání v odůvodnění správního rozhodnutí. Rozhodnutí správních orgánů týkající se propuštění příslušníka bezpečnostního sboru ze služebního poměru je přezkoumatelné v celém rozsahu ve správním soudnictví (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 29/2003 – 97 ze dne 30. října 2003, publikován pod č. 415/2004 Sb. NSS); srov. též § 196 zákona o služebním poměru.

[...]

[32] Zásada řádného odůvodnění rozhodnutí je pro řízení o služebním poměru rozvedena v § 181 zákona o služebním poměru, resp. v § 190 odst. 7 zákona o služebním poměru vymezujícím rozsah přezkumné povinnosti odvolacího orgánu. Nejvyšší správní soud si je vědom skutečnosti, že vyhláška o osobnostní způsobilosti ve znění účinném do 31. prosince 2012 nepožadovala v závěru psychologa uvedení konkrétní charakteristiky dle § 1 této vyhlášky, kterou posuzovaná osoba nesplňovala. Avšak požadavky kladené vyhláškou na závěr psychologa nijak nemohou zužovat požadavky kladené ustanoveními § 181 a § 190 odst. 7 zákona o služebním poměru na rozhodujícího služebního funkcionáře, který je odpovědný za řádný průběh tohoto správního řízení a za dodržení procesních náležitostí řízení, včetně řádného odůvodnění svých rozhodnutí a vypořádání relevantních námitek. Pokud tedy účastník namítá porušení příslušných procesních předpisů v důsledku neznalosti příslušné chybějící osobnostní charakteristiky či v řízení uplatňuje jiné námitky, je služební funkcionář povinen v odůvodnění svého rozhodnutí tyto námitky řádně a přezkoumatelným způsobem vypořádat.“

Shodně se závěry Nejvyššího správního soudu Městský soud v Praze dále konstatuje, že z ust. § 42 odst. 1 písm. j) zákona o služebním poměru služebním poměru skutečně plyne, že služební funkcionář musí příslušníka bezpečnostního sboru propustit, pozbyl-li podle posudku psychologa bezpečnostního sboru osobnostní způsobilost k výkonu služby. Ani v takovém případě však není služební funkcionář jen pouhým vykonavatelem rozhodnutí psychologa bezpečnostního sboru. Závěr psychologa vydaný ve smyslu § 5 vyhlášky o osobnostní způsobilosti je jen podkladem správního rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru. Takový podklad tedy může být služebním funkcionářem a následně správním soudem přezkoumán např. z hlediska jeho vad, nedostatku opory ve spisech, rozporu se spisy, anebo z hlediska vad řízení při zjišťování skutkové podstaty. Bez ohledu na to, jaký požadavek na podrobnost odůvodnění závěru psychologa, resp. rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru stanoví zákon o služebním poměru a vyhláška o osobnostní způsobilosti, už jen samotná skutečnost, že toto rozhodnutí je přezkoumatelné ve správním soudnictví, musí směřovat k tomu, aby odůvodnění přezkoumávaného správního rozhodnutí obsahovalo dostatek argumentů, aby mohlo být soudem přezkoumatelné.

Nejvyšší správní soud poukázal na to, že i v dalších správních řízeních je stěžejním podkladem pro správní rozhodnutí odborné stanovisko nebo závěr, o němž si správní orgán soud nemůže pro nedostatek vlastních odborných znalostí a zkušeností učinit úsudek sám. Ovšem i takový posudek soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle

zásad upravených v ustanovení § 77 odst. 2 soudního řádu správního. Dále k tomu Nejvyšší správní soud uvedl, že

„[35] Stěžovatel proto nemůže uspět, hájí-li se tím, že závěr psychologa, resp. vedoucího psychologa je pro něj závazný a nemusí podle vyhlášky o osobnostní způsobilosti ve znění účinném v rozhodné době obsahovat žádné odůvodnění, resp. že v rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. j) zákona o služebním poměru postačí odkázat na závěr psychologa o osobnostní nezpůsobilosti, aniž by byly vypořádány námitky účastníka řízení. Služební funkcionář je správním orgánem, v jehož pravomoci je iniciovat psychologické vyšetření příslušníka, jenž zahajuje a vydává rozhodnutí v řízení o propuštění ze služebního poměru, z čehož nepochybně plyne též jeho právo žádat o doplnění vyšetření, resp. o nové vyšetření, vyskytnou-li se např. pochybnosti o správnosti podkladů původní žádosti. [...].

[36] I když je pravda, že vyhláška Ministerstva vnitra o osobnostní způsobilosti ve znění v rozhodné době, tj. do 31. prosince 2012, obsahovala jen minimální požadavky na obsah závěru psychologa, její § 5 ani v té době nevyklučoval, že by závěr psychologa nemohl bližší odůvodnění obsahovat (srov. návětí § 5 odst. 1 obsahující slova „alespoň tyto náležitosti“). Poukaz na minimální požadavky vyhlášky o osobnostní způsobilosti proto nemůže být argumentem, před kterým se musí správní soud zastavit a aprobovat zjevně nepřijatelnou praxi vydávání nepřezkoumatelných správních rozhodnutí. (To by platilo i v případě, že by § 5 odst. 1 vyhlášky o osobnostní způsobilosti tento výklad neumožňoval, např. při absenci slova „alespoň“; taková vyhláška by totiž musela být shledána v rozporu se zákonem, resp. s čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, neboť by fakticky znemožnila účinný soudní přezkum správního rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru, pročez by k ní soud podle čl. 95 odst. 1 Ústavy České republiky soud nepřihlédl.) Pokud bezpečnostní psychologové, resp. služební funkcionář při obeznámenosti s námitkami vznášenými žalobcem setrvali na minimalistickém obsahu psychologických závěrů dle tehdy platného znění vyhlášky, zatížili podklad pro správní rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru, a ve svém důsledku též toto rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.“

Tyto závěry je opět třeba vztáhnout i na věc nyní projednávanou. Jakkoliv je tedy zřejmé, že příslušný závěr psychologa je pro rozhodování služebního funkcionáře zásadní, nic to nemění na tom, že odůvodnění rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru pouhým odkazem na závěr psychologa, kterým sám žádné odůvodnění neobsahuje, nevyhovuje zákonným požadavkům na přezkoumatelnost rozhodnutí. Jak vyložil Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku, i na rozhodnutí o propuštění policisty ze služebního poměru z důvodu ust. § 42 odst. 1 písm. j) zákona o služebním poměru je nutno vztáhnout ust. § 181 odst. 5 cit. zákona, podle něhož v odůvodnění služební funkcionář uvede důvody vydání rozhodnutí, z jakých podkladů vycházel při rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při jejich hodnocení a při výkladu právních a služebních předpisů, jakož i způsob, jakým se vypořádal s návrhy a námitkami účastníka a s jeho vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Odůvodnění rozhodnutí není třeba, jestliže služební funkcionář vyhověl žádosti účastníka v plném rozsahu. Rozhodnutí, které neobsahuje takovém odůvodnění, je nejen nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, ale současně je nezákonné, protože v něm absentuje podstatná obsahová náležitost, předepsaná zákonem. Skutečností je, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný odkázal na to, že k propuštění žalobce ze služebního poměru z důvodu ust. § 42 odst. 1 písm. j) zákona o služebním poměru došlo na základě posudku psychologa, a že jenom ten je zákonem vyžadován jako podklad pro

takové rozhodnutí. Z odůvodnění rozhodnutí služebních funkcionářů v obou stupních je však zřejmé, že takovým podkladem byl ve skutečnosti pouhý závěr psychologa, nikoliv celý posudek, což nepochybně odporuje právě citovanému ust. § 42 odst. 1 písm. j) zákona o služebním poměru. Na tom nic nemůže změnit ani skutečnost, že vyhláška č. 487/2004 Sb. pracuje právě s pojmem „závěr“ a výraz „posudek“ vůbec nepoužívá. Vzhledem k tomu, že vyhláška je ve vztahu k zákonu o služebním poměru předpisem nižší právní síly, je nutno dát při zjištěném konfliktu právních úprav přednost právě zákonu. Proto nezbyvá než trvat na tom, aby služební funkcionář odůvodnil rozhodnutí o propuštění policisty ze služebního poměru z důvodu pozbytí osobnostní způsobilost k výkonu služby právě posudkem psychologa bezpečnostního sboru, a nikoliv pouhým jeho „závěrem“.

Městský soud v Praze dospěl po přezkoumání věci k závěru, že žaloba byla podána důvodně, když shledal jednak porušení procesních předpisů jak při zjišťování osobnostní způsobilosti žalobce k výkonu služby, tak při uplatňování jeho práv v tomto procesu, a jednak porušení hmotněprávních norem zákona o služebním poměru, kdy ani napadené rozhodnutí, ani rozhodnutí služebního funkcionáře v I. stupni není odůvodněno posudkem psychologa bezpečnostního sboru, ale pouze jeho závěrem, což odporuje ust. § 42 odst. 1 písm. j) zákona o služebním poměru v rozporu a současně činí tato rozhodnutí nepřezkoumatelnými. Soud proto podle ust. § 78 odst. 1 soudního řádu správního zrušil napadené rozhodnutí a současně podle ust. § 78 odst. 3 soudního řádu správního zrušil i rozhodnutí služebního funkcionáře nižšího stupně, které mu předcházelo, a věc pak podle ust. § 78 odst. 4 soudního řádu správního vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Pro úplnost soud konstatuje, že se nezabýval přezkumem závěru psychologky bezpečnostního sboru Mgr. J. F., ani závěru vedoucího psychologa Policie České republiky, jak navrhoval žalobce. Za stavu, kdy soud zrušil rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru, a to vydaná služebními funkcionáři obou stupních řízení, s tím, že tento závěr není a nemůže být podkladem pro taková rozhodnutí, neboť tím může být jen posudek psychologa bezpečnostního sboru, by byla takový soudní přezkum předčasný - služební funkcionáři budou ve věci rozhodovat znovu a bude jejich úkolem závěry psychologů řádně vyhodnotit.

Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci úspěch, přiznal mu soud podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního právo na náhradu nákladů vůči žalovanému. Tyto náklady sestávají jednak ze zaplaceného soudního poplatku z podané žaloby ve výši 3000,- Kč a ze soudního poplatku z podaného návrhu na přiznání odkladného účinku ve výši 1000,- Kč, a dále z poštovného za zaslání žaloby ve výši 49,- Kč a dále z jízdného zaplaceného v souvislosti s nahlížením do spisu dne 23. 1. 2014 ve výši 48,- Kč. Náhradu nákladů řízení v celkové částce 4097,- Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobci ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. ledna 2015

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová